

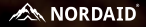
E · R · S · O

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER

ERSO
PEASPONSOR

LIVIKO
— aino 1898 —

RADISSON COLLECTION
TALLINN

NORDIC
CATERING

HIILGAV OBOE

Haydn ja Brahms

FRANCOIS
LELEUX
OBOE
ERSO

13 | DETSEMBER
ESTONIA KONTSERDISAAL
2024

STRAUSS
HAYDN
BRAHMS

erso.ee

CHEMI-PHARM®

SA TALLINNA
LASTEHAIGLA

myfitness
world class gym & studio

PAKEND & PRINT
ERSO TOOLKORJUS

iute

ERSO PEASPONSOR

ELAV INSPIREERIV RIKASTAV

Eesti muusikat viivad üheskoos maailma ERSO ja fintech lute

ERSOga on võimalik koos kasvada.
Meid seob otsing ja inspiratsioon.
Nii ERSO kui ka lute püüdleavad alati
tiptaseme poole.

- TARMO SILD
lute juht ja kaasasutaja

E · R · · O

HIILGAV OBOE. Haydn ja Brahms

FRANÇOIS LELEUX oboe
Eesti Riiklik Sümfooniaorkester
Kontsertmeister Dalia Dedinskaite

kell 19 – sümfooniakontsert

FRANÇOIS LELEUX oboe
Eesti Riiklik Sümfooniaorkester
Kontsertmeister Dalia Dedinskaite

Richard Strauss (1864—1949)

Süit puhkpillidele B-duur, op. 4 (1884)

Praeludium

Romanze

Gavotte

Introduction und Fuge

Joseph Haydn (1732—1809)

Oboekontsert C-duur, Hob.VIIg:C1 (1790)

Allegro spiritoso

Andante

Rondo. Allegretto

vaheaeg

Johannes Brahms (1833—1897)

Sümfoonia nr 2 D-duur, op. 73 (1877)

Allegro non troppo

Adagio non troppo

Allegretto grazioso, quasi andantino

Finale. Allegro con spirito

Kontserdist teevad otseülekande Klassikaraadio ja ERSO TV (erso.tv), salvestisi saab ka järelkuulata ja -vaadata.

ERSO SOODUS- MÜÜK

 iute
ERSO
PEASPONSOR

 pileti keskus
Powered by sviby

Piletikeskuse kood:
KINGIELAMUSI

10.–24. detsembrini
ERSO valitud kontsertide
piletid **30%** soodsamad*

*sooduskood ei kehti järgmistele kontsertidele:

„Eltis, Faust ja Šostakovitš“, „Desert Music“, „Prantsuse värvid“, „Mozart ja Beethoven“, „Neeme Järvi ja kevadklassika“ ning „Hooaja lõppkontsert“

Richard Strauss (1864–1949)
Süit puhkpillidele B–duur, op. 4
(1884)

Richard Strauss on üks hilisromantismi viimaseid suuri esindajaid ja samas üks esimesi moderniste. Juba tema 19. sajandi lõpus sündinud sümfoonilised poeemid, veelgi enam aga 20. sajandi alguses lavale tulnud ekspressionistlikud ooperid „Salome“ ja „Elektra“ viisid ta Euroopa moodsaimate heliloojate hulka. Straussi loomingu loetus on enam kui 60 erinevatele koosseisudele komponeeritud orkestriteost, sh mitmed süidid lavateostest. Tuntumad neist on valsisüit ooperist „Roosikavalier“ („Der Rosenkavalier“) ning sümfooniline fantaasia ooperist „Varjuta naine“ („Die Frau ohne Schatten“).

Straussi sümfoonilistes poeemides said muusikalise karakteristika mitmed üldtuntud kirjanduslikud kangelased: Don Juan, Macbeth, Till Eulenspiegel ja Don Quijote. Helilooja leidis inspiratsiooni Schopenhauerist ja Nietzschest, komponeerides sümfoonilised poeemid „Surm ja kirkastumine“ („Tod und Verklärung“) ning „Nõnda kõneles Zarathustra“ („Also sprach Zarathustra“). Orkestratsioonikunstis oli ta saavutanud meisterlikkuse, mis lubas valada muusikasse oma kirjanduslike kujutluspiltide, poeetiliste fantaasialendude, maaliliste looduspiltide ja filosoofiliste arutelude helilised peegeldused. Strauss pälvis tuntuse varakult ning juba kahekümnendate eluaastate alguses nimetati teda Brahmsi ja Wagneri mantlipärijaks.

Enamik Straussi instrumentaalse kammermuusika teoseid kuuluvad tema loometee algusaastatesse. Mitmed neist, mis nägid trükivalgust juba 1880. aastate alguses, on loodud gümnaasiumipäevil kaasõpilastega musitseerimiseks. 18. eluaastaks oli ta komponeerinud ligi 180 teost. Strauss oli kasvanud muusikaliselt rikkas atmosfääris. Tema isa Franz oli üks Saksamaa parimaid metsasarvemängijaid, keda hindas kõrgelt ka

Richard Strauss

Richard Wagner. Ligi pool sajandit töötas ta Müncheni õukonnaorkestris, mis oli eriti kuulus oma kõrgetasemeliste puhkpillimängijate poolest. Seda orkestrit oli imetlenud juba Wolfgang Amadeus Mozart, kes oli Münchenit külastanud ühtekokku kaheksal korral. Mozart oli üks Straussi iidoleid lapsest saati, Mozarti muusikat imetles ta elu lõpuni. Straussi esimene laiemat tähelepanu äratanud teos oli serenaad 13 puhkpillile, *op. 7*. Selle otseseks eeskujuks oli Mozarti ulatuslik süidilaadne serenaad pealkirjaga „Gran Partita“, KV 361. Mozart oli teose komponeerimist alustanud Münchenis 1780. aasta lõpus, mil ta oli lavale toomas ooperit „Idomeneo“. Just Müncheni orkestri kõrgetasemelised puhkpillimängijad olid ärgitanud teda teost looma.

100 aastat hiljem komponeeris Müncheni Ludwigi gümnaasiumi abiturient, 17-aastane Richard Strauss oma üheosalise serenaadi 13 puhkpillile, *op. 7*. Noor helilooja tõestas, et valdab käsitööoskust väga hästi — selged struktuurid, julged harmooniad, hoogsalt kujundatud arenguliinid ja kulminatsioonid, oskuslikult esile toodud tämbrimängud ja imetusväärne meloodiaterikkus — siin võib teda küll jumaliku Mozartiga võrrelda. Küpse meistrina ei hinnanud Strauss oma varast serenaadi kuigi kõrgelt, väites, et see polevat midagi enam kui üks respektieritav tudengitöö. Mozart komponeeris oma partiita järgmisele esituskoosseisule: kaks oboed, kaks klarinetit, kaks bassettsarve (altklarinetit), kaks metsasarve, kaks fagotti ja kontrabass, mis mõnikord asendatakse kontrafagotiga. Strauss kirjutas bassettsarvede asemel oma partituuri flöödid. Esmakordselt ei kõlanud Straussi serenaad siiski Münchenis, vaid Dresdenis Franz Wüllneri juhatusel. Peagi oli teos Saksamaa ühe parema, Meiningeni orkestri puhkpillimängijate kavas ja seda mängiti orkestri turneel 1883. aasta talvel mitmetes Saksa linnades — ka Berliinis, kus noor helilooja Meiningeni orkestri nimeka kapellmeistri Hans von Bülow'ga esmakordselt kohtus. Bülow oli teosest vaimustunud, leides, et see „näitab meie puhkpille nende virtuoosuses säras“ ning palus Straussi komponeerida samale koosseisule ulatuslikuma süidi, mis teoste kataloogis kannab varasemat oopusenumbrit 4.

Süit puhkpillidele B-duur, op. 4 kõlas esmakordselt 18. novembril 1884. aastal Münchenis Meiningeni orkestri esituses ja autori enese juhatusel. Ettekanne, mida 20-aastane Strauss juhatas ilma ühegi proovita, oli üll edukas ja pani aluse tema ligi kuus aastakümnet kestnud dirigendikarjäärile. Peagi kutsus Bülow ta assistendina tööle oma orkestri juurde. Meiningenis debüteeris Strauss publiku ees 18. oktoobril 1885,

juhatades Beethoveni avamängu „Coriolanus“ kõrval ka oma sümfooniat f–moll, op. 12 ning soleerides võimeka pianistina Bülow juhatusel Mozarti klaverikontserdis c–moll, KV 381. Kuulajate hulgas oli ka Johannes Brahms, kes nädal hiljem, 25. oktoobril dirigeeris seal oma neljanda sümfoonia esiettekannet. On tähelepanuväärne, missuguse lugupidamisega suhtus peagi oma orkestriteostega saksa modernistide esifiguuriks tõusnud Strauss tollal konservatiivseks peetud, nn absoluutse muusika esindajasse Brahmsi, kirjutades dirigent Franz Wüllnerile: „See on instrumentaalmuusika suurim saavutus, täiesti uudne ja originaalne, algusest lõpuni ehtne Brahms.“

Nagu serenaadis, ilmutab end ka süidis Straussi meisterlikkus puhkpillide individuaalsete tämbrite avamises ja sünteesimises, loomaks pidevalt muutuvaid tekstuure. Strauss ajakohastab osavalt kahe viimase osa barokkvorme (gavott, fuuga) kõrvutades need kahe esimese osa klassikalise ja romantilise väljenduslaadiga. Süidi neli osa vastavad pealkirjadele täiel määral. Hoogsalt algavas prelüüdis kõlavad fanfaarimotiivid, millele vastanduvad oboe ja teiste puupillide melanhoolsed meloodiad. Arabeskse klarnetisoologa algav romanss on romantiline ööpala täis rahutuid ja värelevaid tämbri mängu. Mozartlikult mängulise gavoti trios naaseb ööpala kummituslik atmosfäär. Tõsine introduksioon algab romansist laenatud materjaliga. Fuuga on omaette meistriteos. Esialgu metsasarve, siis üksteise järel klarneti, oboe, flöödi ja fagoti eksponeeritavat teemat arendab Strauss erinevaid kontrapunktitehnika võtteid (inversioon, diminutsioon ja *stretto*) kasutades. Interluudiumidena kõlavad meloodilisemad lõigud toovad lüürilisi hetki fuuga rahutusse kulgemisse.

Kuna tänase kontserdi peategelaseks on oboe, võiks siinkohal lisada, et hiilgava oboemuusika suurepäraseks näiteks on Richard Straussi kontsert oboele ja kammerlikule orkestrile D–duur aastast 1945. See sündis helilooja sõnul „randmeharjutusena, [---] et peletada jõudetundide tühimust, sest ei saa ju terved päevad skatti mängida“. Tõuke teose loomiseks andis ameerika oboemängija John de Lancie, kes inspekteeris sõja lõpul liitlasvägede sõdurite hulgas Straussi villat Alpide jalamil asuvas Garmischis. Kui Lancie ühes nende pikkadeks kujunenud vestlustes küsis, kas maestro pole kunagi kavatsenud komponeerida kontserti oboele, vastanud Strauss eitavalt. Juba paar kuud hiljem andis helilooja teada oma vastvalminud kontserdist. Strauss kirjutas teose, mis on täis graatsiat ja huumorit, sensuaalseid meloodiaid ja säravat virtuoossust.

Joseph Haydn (1732—1809)
Oboekontsert C-duur, Hob.
Vllg:C1 (1790)

Joseph Haydni loomingu arvukust silmas pidades komponeeris ta kontserdižanris teoseid suhteliselt vähe — enam kui 100 sümfoonia ja ligi 80 keelpillikvarteti kõrval on neid umbes 50. Mängitumad neist on tšellokontserdid C-duur ja D-duur, tromptikontsert Es-duur ning ka oboekontsert C-duur. Haydni katalogiseeritud teoste hulgas on aga palju neid, mille autorlus on seatud kahtluse alla, sh hulgaliselt divertimente, keelpillikvartette, varaseid klaverisonaate, laule ja laulumänge. Tollased muusikakirjastajad spekulatsioonid populaarsete heliloojate nimedega, teenimaks suuremat müügikasumit.

Joseph Haydn

Oboekontserdi puhul püsib tänini küsimus, kes on selle tegelik looja või kellele on see loodud. Ainus viide teose autorlusele on pärit 19. sajandi keskel ühest Dresdeni raamatukogust leitud anonüümsest käsikirjast, kuhu on lisatud Haydni nimi. Ühtegi originaalkadentsi pole säilinud. Tõenäoliselt pärineb kontsert umbes aastast 1790. Tänapäeval leiavad Haydni loomingu uurijad pea üksmeelselt, et see ei ole Joseph Haydni kompositsioon nagu sedagi, et teose autor polnud just väike meister. Välja on pakutud mitmeid Haydni kaasaegseid, nagu Leopold Koželuh, Johann Christian Fischer, Anton Zimmermann. Leitud on koguni seda, et teos sarnaneb ülesehituselt Johann Stamitzi ja Carl Philipp Emanuel Bachi kontsertidega. Sagedamini seostatakse teost Ignaz Malzati (1757—1804) nimega, mis näitab selle unustusehõlma vajunud helilooja väga kõrget kvaliteeti. Malzat oli Viinis sündinud helilooja ja oboemängija, kes 1770. aastate alguses teenis Mozarti ja Haydni vanema venna Michaeli kõrval Salzburgis õukonnamuusikuna. Teiste hulgas on kontserdi autorina välja pakutud ka Michael Haydnit ennast. Igal juhul võib teost kõrvutada Mozarti 1777. aastal Salzburgis loodud C-duurse oboekontserdiga, KV 314.

Traditsioonilise kolmeosalise kontserdi sonaat-*allegro* vormis esimene osa on C-duur helistikule sobiva marsiliku põhikaracteri ning ülivirtuoossete, laialt kaarduvate ja kaunistustest rohkete meloodiatega. Teine osa on eelegiline, aarialik. Rahvatantsule lähendane, joodeldavate meloodiakäikude ja vaimukalt varieeruvate, improvisatsiooniliste lõikudega rondo näitab taas looja kompositsioonilist meisterlikkust — meloodiarikkust, leidlikke harmooniad, värvikat orkestratsiooni ning võimaldab solistil näidata kõigiti oma tehnilist virtuoossust ja lüürilist kantileeni.

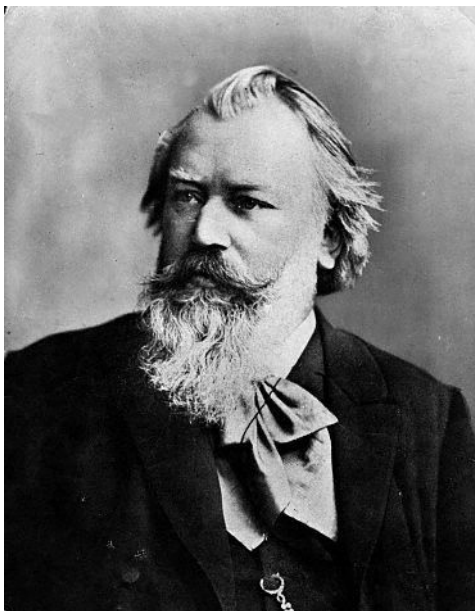
Johannes Brahms (1833—1897)

Sümfoonia nr 2 D-duur, op. 73 (1877)

Johannes Brahmsi peetakse üheks 19. sajandi suuremaks sümfoonikuks, ehkki ta on kirjutanud selles žanris vaid neli teost ja ühtekokku üksnes üheksa orkestriteost: sümfooniatele lisaks kaks serenaadi, kaks avamängu ja variatsioonid Haydni teemale. Neile lisanduvad veel neli monumentaalset kontserti: viiulikontsert, kaks klaverikontserti ning duo-kontsert viiulile ja tšellole. Brahmsi muusika on tõsine, abstraktsetes kategooriates

arutlev, ka lüürilisematel hetkedel mehelikult karm. Helilooja ise on rõhutanud, et tema loomingu lätteks on laul, eelkõige saksa ja austria rahvalaul ning luteri koraal. Tema instrumentaalteostes, sh ka sümfooniates on palju meloodilisust. Samas on tema muusikas jõuliste sünkoopidega tugevalt punkteeritud rütme ja ebakorrapäraseid meetrume, mis loovad erinevates faktuurikihtides raputavalt dramaatilisi pingeid.

Brahmsi neli sümfooniat on loodud küpses eas, aastatel 1876—1885. Need peegeldavad nelja perioodi helilooja elus. Esimene ja teine tormi ja tungi aega ning hingelist rahunemist, kolmas loomingulise suveräänsuse saavutamist ning neljas — melanhoolse nukurusevarjundiga — elu kaduvuse tajumist.

Johannes Brahms

Vähem kui aasta pärast esimese sümfoonia esiettekannet Karlsruhe (1876) komponeeris Brahms lühikese aja jooksul Wörthi järve ääres suvitades oma **teise, D-duurse sümfoonia, op. 73**. Brahmsi elus oli see õnnelik aeg. Ta oli saavutamas laiemat tunnustust, valitud Cambridge'i ülikooli audoktoriks, saanud Londoni Kuninglikult Filharmoonialt kuldmedali. Brahms esines paljudes Saksamaa linnades ja Hollandis — nüüd küll vähem pianisti-ansamblistina kui oma vokaal-sümfooniliste suurvormide dirigendina. Esimese sümfoonia loomisega seotud kõhkused ja vaevad olid selja taga, uus oopus kõneleb autori hingelisest tasakaalust. Nende kahe teose temaatilises ja emotsionaalses kontrastsuses on nähtud paralleele Beethoveni viienda ja kuuenda sümfooniaga. Traagika on taandunud ja andnud maad pastoraalsetele meeleoludele. Kui Brahmsi esimest on nimetatud ka „Beethoveni kümnendaks“, siis D-duurses sümfoonias võib hoomata sugulust Haydni ja Schubertiga. Eelkäijatega võrreldes on Brahms rütmiliselt mitmekülgsem ja teravam, dünaamilistes kontrastides jõulisem, kulminatsioonides kirglikum. Tema muusika lätteiks on siingi rahvalaul ja ta enese varasemad laulud, ländlerid ja menuetid, ungari tantsude sünkopeeritud rütmid ja põnevad harmooniad. Brahmsi partituur on polüfooniliselt tihe. Orkestratsioonis tõusevad esile kolm tämbrikooslust — keelpillide sumedad toonid, metsasarv ja kõrged puupillid annavad sellele teosele erilise kõlakoloriidi. Ehkki teist sümfooniat on peetud neljast kõige lihtsamaks ja kergekaalulisemaks, on temas samasugune konstruktiivne tihedus ja range arenguloogika kui esimeses. Brahms isegi toonitas: „Ärge laske end pastoraalsest idüllist petta.“

Sümfoonia temaatilise materjali seeme peitub avatakti sekundimotiivis (d-cis), mida sisaldavad kõigi osade teemad — küll varieerituna, rütmiliselt muudetuna, mitmeti liigendatuna. Nõnda on neli osa intonatsiooniliselt tervikuks seotud, säilitades siiski oma kõlalise ja emotsionaalse eripära. Esimese osa weberlikku metsaromantikasse toob süngust ja konfliktisust pingeline töötlus, eleeegilises teises osas valitseb brahmsilik tõsidus, kolmandas osas on mendelssohnikku haldjatemuusikat ja bukoolilisi motiive, neljanda osa haydnilikku elurõõmu taltsutab väarikas vaoshoitus.

Brahmsi teise sümfoonia esiettekanne toimus 1877. aasta detsembris. Viini Filharmoonia orkestrit dirigeeris Hans Richter.

Maia Lilje

E · R · S · O

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER

KONTSERDIPILETI ESITAMISEL
ON MEKK RESTORANIS
SOOMAA TERVITUSJOOK
TOIDU KÕRVALE **TASUTA.**

Pakkumine kehtib 2024/25 kontserdihooajal.

RESTORAN JA BAAR

MOODNE EESTI KÖÖGIKUNST

MEKK RESTORAN JA BAAR

Rävala pst 3, 10143 Tallinn, Estonia

www.restoranmekk.ee

François Leleux ©Jejan-Baptiste Millot

„Kui kohal on dirigent ja solist, kellel on prantsuse oboisti François Leleux’ga võrreldav karisma ja musikaalsus, on efekt kahekordne.“ (The Arts Desk)

Dirigent ja oboist **FRANÇOIS LELEUX** on tuntud oma taltsutamatu energia, ülevoolavuse ja muusikalise selguse poolest. Leleux on varem olnud Camerata Salzburgi kunstiline partner, Orchestre de Chambre de Paris’ assotsieerunud artist ja residendist artist selliste orkestrite juures nagu hr-Sinfonieorchester, Orchestre Philharmonique de Strasbourg, Berner Symphonieorchester, Norra Kammerorkester ja Orquesta Sinfónica de Tenerife.

Hooajal 2024/25 on Leleux esinenud dirigendina Deutsche Symphonie-Orchester Berliini, Orchestre de Chambre de Paris’, Rootsi Kammerorkestri, Ungari Rahvusliku Filharmooniaorkestri, Šoti Kammerorkestri, Jaapani Filharmooniaorkestri ja Robert Schumann Philharmonie Chemnitziga. Leleux suurendab oma rahvusvahelist tuntust dirigendina, tehes tihedat koostööd Camerata Salzburgiga ning esinedes solistina SWR Symphonieorchesteriga dirigendi Andres Orozco-Estrada juhatusel ja Orchestre de Paris’ga Roberto González-Monjase juhatusel. Täiendavate hooaja tipphetkede hulka kuuluvad residentuur Orquesta de Valencia juures dirigendi ja solistina, Leleux’ esimene esinemine dirigendina Eesti Riikliku Sümfooniaorkestriga ning esimene mitmest koostööst Kammerakademie Potsdamiga, kus Leleux asub 2025/26. hooajal kunstilise juhi kohale.

Oboemängijana on Leleux esinenud New Yorgi Filharmooniaorkestri, Deutsches Symphonie-Orchester Berlini, Stockholmi Kuningliku Filharmooniaorkestri, Liverpooli Kuningliku Filharmooniaorkestri, Budapesti Festivaliorkestri ning Rootsi Raadio ja NHK sümfooniaorkestritega. Ta on pühendunud kammermuusik, kes esineb regulaarselt üle maailma koos oma kauaaegsete kontserdipartnerite Lisa Batiashvili, Eric Le Sage'i ja Emmanuel Strosseriga, samuti kriitikute poolt tunnustatud puupuhkpillisekstetiga Les Vents Français, kes annab 2024/25. hooajal arvukalt kontserte Saksamaal, Šveitsis, Hispaanias ja Jaapanis.

Oboerepertuaari laiendamisele pühendunud Leleux on tellinud palju uusi teoseid sellistelt heliloojatelt nagu Nicolas Bacri, Michael Jarrell, Giya Kancheli, Thierry Pécou, Gilles Silvestrini ja Eric Tanguy. Viimastel hooaegadel tõi ta esmakordselt lavale Laurent Petitgirardi oboekontserdi „Souen Wou K'ong“, mis on kirjutatud spetsiaalselt Leleux'le (2021/22); saksofonile mõeldud inglissarveversiooni Debussy teosest „Rapsodie“, mille arranžeeris spetsiaalselt temale Silvestrini (2017/18); Jarrelli oboekontserdi „Aquateinte“ (2016/17) ning Thierry Escaichi topelkontserdi viiulile ja oboele, mille esiettekannetel esinesid Leleux ja Lisa Batiashvili koos NDR Elbphilharmonie Orchesteri ja New Yorgi Filharmooniaorkestriga.

Leleux' viimane salvestis „Bienvenue en France“, mis ilmus plaadifirma Warner Classics alt, valmis koostöös pianisti Emmanuel Strosseriga ning see sisaldab loomingut 20. sajandi prantsuse heliloojatelt, sh Saint-Saëns, Dutilleux ja Debussy, ning kaasaegselt Thierry Pécoult. Dirigendina andis Leleux koos Šoti kammerorkestriga 2019. aastal Linn Recordsi alt välja albumi Bizet' ja Gounod' teostega. Tema album Hummeli ja Haydni teostega, mille ta salvestas Müncheni Kammerorkesteriga, pärjati 2016. aastal auhinnaga. Teiste salvestiste hulka kuuluvad J. S. Bachi teosed Euroopa Kammerorkestriga, Mozarti teosed Camerata Salzburgiga ja Straussi oboekontsert Rootsi Raadio sümfooniaorkestriga Daniel Hardingi juhatusel.

François Leleux on Müncheni muusika- ja teatrikõrgkooli (Hochschule für Musik und Theater München) professor.

Muuseumikaart -15%!

Vaid muuseumikaardiga saad sa aasta jooksul külastada **piiramatult ja tasuta** 120+ muuseumi ja elamuskeskust üle Eesti!

- koodiga „**ERSO**”
- on muuseumikaart vaid **55.25 €** (täishind 65 €)
- kood kehtib muuseumikaardi ostmiseks ja pikendamiseks, ei kehti kinkekaardile
- **muuseumikaart.ee/osta**

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER (ERSO) on elav ja mitmekülgne orkester, kes püüdleb alati tipptaseme poole. Eesti vanimal ja mainekaimal regulaarselt tegutseval sümfooniaorkestril täitub sel hooajal 98. tegevusaasta. ERSO ajalugu ulatub aastasse 1926 ning sarnaselt paljude omataolistega maailmas on see seotud rahvusliku ringhäälingu sünni ja arenguga. Alates hooajast 2020/2021 on enam kui 100-liikmelise orkestri peadirigent ja kunstiline juht Olari Elts. Neeme Järvi jätkab koostööd ERSOga eluaegse aupeadirigendina, orkestri kunstiline nõustaja on Paavo Järvi, varasemad peadirigendid on olnud Olav Roots, Paul Karp, Roman Matsov, Neeme Järvi, Peeter Lilje, Leo Krämer, Arvo Volmer, Nikolai Aleksejev ja taas Neeme Järvi.

ERSO on käinud arvukatel turneedel ning osalenud mainekatel rahvusvahelistel muusikafestivalidel. 2023. aasta mais toimus orkestri esimene kontserdireis Suurbritanniasse, kus kahe nädala jooksul anti 11 kontserti. 2022. aastal esineti Olari Eltsi juhatusel Nürnbergis, Münchenis ja Pariisis. 2021. aasta novembri lõpus osalesid ERSO ja Elts Poolas rahvusvahelisel Kesk- ja Ida-Euroopa muusikafestivalil „Eufonie“. 2019. aastal avasid ERSO ja Neeme Järvi Prantsuse Raadio maineka Montpellier’ muusikafestivali ning orkester käis Kesk-Euroopa turneel, kus Neeme Järvi juhatusel esineti Viini Musikvereini kuldses saalis, Linzi Brucknerhausi suures saalis, Praha Rudolfinum Dvořáki saalis ja Bregenzi Bodensee saalis ning Mihhail Gertsji juhatusel Saksamaal Erlangenis ja Viersenis. Veel on esinetud sellistel maailmalavadel nagu Berliini Konzerthaus, New Yorgi Avery Fisher Hall (praeguse nimetusega David Geffen Hall), Peterburi filharmoonia suur saal ja Maria Teatri kontserdisaal, Kölni filharmoonia, Helsingi Musiikkitalo, Stockholmi Berwaldhallen jt.

ERSO plaadistuste kõrget kvaliteeti on esile tõstetud mainekates klassikalise muusika ajakirjades ning sellega on kaasnenud mitmed tunnustused, millest olulisim on Eesti esimene Grammy (2004, dirigent Paavo Järvi), värskemad aga aasta klassikaalbumi tiitel 2020. aastal Eesti muusikaauhindade jagamisel Elleri sümfooniliste poeemide teise plaadi eest (dirigent Olari Elts) ning kultuurkapitali helikunsti sihtkapitali aastapremia ERSO-le ja Olari Eltsile seniste Elleri muusika salvestiste eest. Suurepärase koostöö on ERSO-l selliste mainekate plaadifirmadega nagu Chandos, BIS, Onyx, samuti Ondine, ERP jt.

Lisaks kohalikele raadio- ja telekanalitele on ERSO kontserte üle kandnud Mezzo ja medici.tv ning EBU vahendusel on need jõudnud paljudesse Euroopa raadiojaamadesse. 2020. aastal alustas tegevust ERSO TV (erso.tv), kus saab vaadata kõiki orkestri live-kontserte ning juba toimunud esinemisi.

EESTI RIIKLIK SÜMFOONIAORKESTER

Peadirigent ja kunstiline juht Olari Elts

Eluaegne aupeadirigent Neeme Järvi, **kunstiline nõustaja** Paavo Järvi

Koosseis 13. detsembril 2024

I VIIUL

Dalia Dedinskaite
Marge Uus
Kristiina Aimla
Fred Heinoja
Astrid Muhel
Tõnis Pajupuu
Piret Sandberg
Danae Taamal
Kaiu Talve
Andrus Tork
Tarmo Truuväär
Triin Veissmann

II VIIUL

Kaido Välja
Kadi Vilu
Triin Alender
Kristel Kiik
Triin Krigul
Kristjan Nõlvak
Mari-Katrina Suss
Marlis Timpmann
Maaren Vihermäe
Annelize Vlasenko

VIOOLA

Rain Vilu
Liisi Rusnak
Helena Altmanis
Mall Help
Kaja Kiho
Sandra Klimaitė
Mairit Mitt-Bronikowska
Martti Mägi

TŠELLO

Theodor Sink
Tõnu Jõesaar
Riina Erin
Levi-Danel Mägila
Katrín Oja
Maris Vallsalu

KONTRABASS

Regina Udod
Mati Lukk
Imre Ezenma
Ants Önnis

FLÖÖT

Mihkel Peäske
Linda Wood

OBOE

Guido Gualandi
Heli Ernits

KLARNET

Soo-Young Lee
José Carlos Domínguez
Almela
Taavi Orro
Meelis Viind

FAGOTT

Peeter Sarapuu
Kristjan Kungla
Francesco Pio Russo

METSASARV

Mattias Vihmann
Zhaohang Hu
Kalle Koppel
Artur Reinpõld

TROMPET

Villem Süvari
Erki Möller

TROMBOON

Peeter Margus
Hendrik Jaak Sepp
Väino Põllu
Johannes Kiik

TUUBA

Madis Vilgats

TIMPANID

Maarja Nuut

SA ERSO juhatuse liige

Kristjan Hallik

Produtsent

Daily Trippel

Orkestri mäenedžer

Marko Metsaru

Partnersuhete ja

müügijuht

Signe Vaiknemets

Maine- ja

kommunikatsioonijuht

Kärt Ruubel

Toimetaja

Anita Maasalu

Noodikoguhoidja

Mariell Aren

Disainer

Norman Orro

Personalijuht

Piret Veensalu

Pillilao juhataja

Egert Leinsaar

Kammer- ja

noorteprojektide

produtsent

Taavi Orro

Lavameistrid

Jüri Korjus

Kristjan Lume

Heiki Zvorovski

ERSO TÄNAB TOETAJAI

ERSO
PEASPONSOR

KONTSERDISARJAJE TOETAJAD:

KOOSTÖÖPARTNERID:

Nordaid tagab parima enesetunde, ERSO kontsert parima elamuse!

Tugevam tervis kvaliteetsetest koostisosadest.
Valmistatud ja väljatootatud Eestis.

KUTSUME KUULAMA

ERSO JÕULUKONTSERT

N, 19. DETSEMBER KELL 19, ORU KULTUURISAAL

R, 20. DETSEMBER KELL 19, ESTONIA KONTSERDISAAL

Reynaldo Hahn. Avamäng „Mozart“

Wolfgang Amadeus Mozart. Kontsert flöödile, harfile ja orkestrile C-duur, KV 299/297c

Maurice Ravel. Süit „Minu hane-ema“

Wolfgang Amadeus Mozart. Sümfoonia nr 34 C-duur, KV 338

SUSANNE RULL flööt, LISANNE RULL harf, ERSO, dirigent OLARI ELTS

ELTS, FAUST JA ŠOSTAKOVITŠ

R, 10. JAANUAR KELL 18 (EELKONTSERT) JA KELL 19, ESTONIA KONTSERDISAAL

Dmitri Šostakovič. Viiulikontsert nr 2 cis-moll, op. 129

Dmitri Šostakovič. Sümfoonia nr 4 c-moll, op. 43

ISABELLE FAUST viiul, ERSO, dirigent OLARI ELTS

HENRI CHRISTOFER AAVIK JA BEETHOVEN

N, 6. VEEBRUAR KELL 13 (SÜMFOONILINE LÖUNA)

R, 7. VEEBRUAR KELL 19, ESTONIA KONTSERDISAAL

Giovanni Paisiello. „Sinfonia funebre“

Wolfgang Amadeus Mozart. Klaretikontsert A-duur, KV 622

Ludwig van Beethoven. Sümfoonia nr 2 D-duur, op. 36

SÉRGIO PIRES klarnet, ERSO, dirigent HENRI CHRISTOFER AAVIK

E · R · · O

Estonia pst 4
10148 Tallinn
tel 6 147 787
erso@erso.ee
www.erso.ee

Kuula ja vaata uuesti!

 ERSO.TV